

Grad indvirker paa Arbejdernes Levevilkaar som dette Spørgsmaal om Løn og om Arbejdsforhold. Dertil kommer, at de Afstemninger, der foretages ude i de forskellige Organisationer, ret ofte ikke er Udtryk for, hvorledes man — for at blive ved Arbejderne — indenfor Arbejdernes Kredse i Virkeligheden stiller sig til det foreliggende Spørgsmaal. Det er jo nemlig ofte et Mindretal, der stemmer i Organisationerne, det er forholdsvis faa Procent af Arbejderne, der ved de forskellige Lejligheder afgiver deres Stemme, og det er mig derfor uforstaaeligt, at de ikke vil give denne Myndighed til deres Tillidsmænd, som jo dog er inde i deres Forhold, og som i ganske anderledes Grad gennem de Oplysninger, de faar hos Forligsmændene, kan bedømme den foreliggende Situation og tage Stilling til denne paa Grundlag af disse Oplysninger. Jeg kan derfor paa mit Partis Vegne tiltræde den Bestemmelse, som findes i § 5, og som altsaa fastsætter, at Parterne er pligtige at møde med Mandat hos Forligsmændene, og ogsaa Tilføjelsen om, at Mandatet ikke paa Forhaand maa være begrænset, hvilket vil sige, at de forskellige Parters Repræsentanter ikke i Forvejen maa lade foretage Afstemninger i deres Organisationer, som giver dem Direktiver, fra hvilke de ikke maa vige.

Derimod stiller jeg mig noget tvivlende overfor Bestemmelsen i 2det Stykke af § 5 om, at Forligsmændene eller den Part, der har vedtaget et Ændringsforslag, kan forlange, at dette, hvis det bliver forkastet, skal forelægges for en af den forkastende Parts Organisation udpeget kompetent Forsamling, som skal være begrænset til 50 Medlemmer. Thi hvis den paagældende forkastende Parts Repræsentanter hos Forligsmændene ikke har ment at kunne gaa med til et Forslag, der var stillet, er der ingen Sandsynlighed for, at en udvidet Repræsentation paa indtil 50 Medlemmer skulde vedtage det, saa meget mindre som det i § 6 bestemmes, at de hos Forligsmændene først mødende Repræsentanter skal sørge for, at Medlemmerne af den kompetente Forsamling faar Oplysning om de forskellige Forhold. Thi har de første Forhandlere hos Forligsmændene den Opfattelse, at de ikke kan gaa med til det foreliggende Forslag, kan man være aldeles vis paa, at de samme Medlemmer ikke i den udvidede Forsamling vil foreslaa dem vedtaget. Jeg tror derfor, at denne Bestemmelse er unyttig og ikke formaalstjenlig. Jeg forstaar meget vel, at man har villet muliggøre, at de første Forhandlere kunde lægge Ansva-

ret for disse maaske omfattende Forslag over paa den kompetente Forsamling. Men jeg tror, som sagt, ikke, at denne Bestemmelse vil faa nogen som helst praktisk Betydning.

Det andet store Spørgsmaal, som har foraarsaget megen Diskussion indenfor Kommissionen, er Spørgsmaalet om Oplysningspligten, der ogsaa her i Dag har vist sig at være et af de Spørgsmaal, som der er stor Divergens om. Ifølge den nugældende Lov af 1921 har Forligsmanden Ret til af Arbejdernes og Arbejdsgivernes Organisationer at kræve de Oplysninger, som de skønner nødvendige, for at de kan danne sig deres Mening; og det kan ikke bestrides, og bestrides heller ikke af Forligsmændene, at Forligsinstitutionen i den Tid, den har eksisteret, under de Mæglinger, der har fundet Sted, har faaet de Oplysninger, der har været tilstrækkelige for Mæglingen. Vi finder derfor, at det ikke vil være formaalstjenligt at udvide denne Ret eller at udvide den saa stærkt, som Arbejdernes Repræsentanter foreslog i deres Forslag i Arbejdskommissionen, efter hvilket Forslag Forligsmændene ikke alene havde denne Ret til at kræve Oplysninger, men ogsaa havde Pligt til i Forbindelse med Statistisk Departement at indhente enhver Oplysning om Virksomhedernes økonomiske Forhold, saaledes at man altsaa havde Pligt til at indhente Oplysninger ikke blot hos Organisationerne, men ogsaa hos de enkelte Virksomheder.

En saadan Udvidelse finder vi ganske absurd. For det første vil det medføre et meget stort administrativt Apparat og forøgede Udgifter for Statskassen, noget, de nuværende Tider absolut ikke opfordrer til. Det vil ogsaa give Virksomhederne forøgede Udgifter til at samle disse Oplysninger, og det vil befordre den Tendens til Posekigeri, som man fra det offentliges Side efterhaanden er kommet ind paa, og som vi snarere ved Revisionen af de forskellige Love skulde søge at komme bort fra. Men den største Skade vilde denne Oplysningspligt naturligvis kunne forvolde Erhvervslivet i den indbyrdes Konkurrence og i Konkurrencen med Udlandet, saa meget mere som Arbejderne i deres Forslag i Kommissionen foreslaar, at Forligsinstitutionen kunde bestemme, i hvilket Omfang Oplysningerne skulde forelægges for Offentligheden, og altsaa kunde offentliggøre dem. Det var altsaa Meningen fra socialdemokratisk Side, at de Oplysninger, som forelaa, skulde offentliggøres, for at Samfundet i Almindelighed kunde danne sig et Skøn over, hvorvidt de forskellige Virksomheder nu kunde bære